

ja laia mantli ennese ümber kehha ja filma-
de olli mäsfind. Soldat, kes selle riette sisse
mähkind mehhe ühhe upseri arwas ollewad,
küssis ta käest, mis tarwis piddi ollema.
Agga kaetud mees tulli liggi ja ütles: Kule,
soldat, lasse mind ühheks filma pilguks wan-
gi jure miina, säh, siin on hulk rahha sulle
selle eest meleheaks. Agga soldat ütles:
„Kes teie ollete, et teie nisuggust jutto jul-
gete räkida? Silmapilk minge omma teed,
ja kui ei lähhä, siis ma lassen teid püsfiga
mahha.“ Teine katsus kül, igga wisi meli-
tada, agga soldat läks ikka weel waljumaks,
ja jubba ennast sedda wäärt wihhastas, et
ta tedda töeste piddi mahhalaskma. Siis
ütles kaetud mees: „Sa olled ustaw mees,
mo poeg! säh, wotta se kotti täis rahha en-
nese truusse palgaks!“ toppis rahha-kotti
wäggise Selami peusse ja läks õige ruttoga
omma teed.

Selle ülle aias Selam filmad pärrani, jäi
nago oimaseks, egga sanud essite arro, mis
se piddi ollema, et kiusaja temmale rahha

andnud. — Siis tulli löötsutes üks tüttar-
laps Selami jure — ja se olli Selami ar-
moke, kedda ta kossis — se ütles: „Nüüd
tehhakse wäggise meie armule ots peäle; üks
kossilane tulli praego mo issa jure, lubbas
ta wöllad ärramaksta, kui ta minno piddi sa-
ma. Et kül issa hea melega mind sinnust ei
olleks tahtnud lahjutada, agga wõlla-ustjad
wägga kaela peäl, et tahtwad meid wäggise
ihho-allasti jätta; et sinna waene olled, sed-
da temma ka kül teab, sepärrast sunnib wae-
sus tedda mind sellele lubbama, kes ta wöl-
lad tassub; kül nad ikka nüüd kauba walmis
teggewad. Minna selle ülle wägga ehma-
tasin, jätsin tüttarlapse häbbi selja tahha ja
tullin sulle kulutama, mis õnnetus mo kaela
tullemas. Ja ma olleksin ka kül selle wasto
seisnud, agga mis ma woin parrata, issa
järg on wägga kirjo; agga Jummal teab,
armastama minna sedda meest wist ei sa,
sest ma armastan jo sind töeste ja südda-
mest.“ Rõmoga hakkas Selam prudi kätte
kinni ja ütles: „Ärra kurwasta! Jummal